

Nog meer in verlegenheid, stond daar steeds de arme jufvrouw; zij durfde hare bagage niet verlaten, om elders de hulp te gaan zoeken, die zich niet van zelve aanbood, en zij keek rond met zulk eene hulpe-looze en ongelukkige uitdrukking op het gelaat, dat het ieders hart zou getroffen hebben. — De jongen, die zich zeker eensklaps herinnerde, dat men hem om eene boodschap had gezonden, keerde zich om en ging heen. De drukte, die kort te voren op die plaats geheerscht had bij het vertrek van den postwagen, was nu voorbij, en zij stond bijna geheel alleen. Maar een armoedig uitziend mannetje, die er van leven moest om voor zijne medemenschen te doen wat hij op zijn weg vond, bemerkte haar toestand en bood haar zijne diensten aan. — „Zeer gaarne; ja, ik heb iemand noodig om deze zaken naar mijn huis te brengen; zoudt gij het kunnen doen? ik zal de kleine pakjes wel zelve dragen en de reiskoffer is niet zwaar.”

Het mannetje was zeer beleefd; hij verzekerde haar van zijne gewilligheid en zijne bekwaamheid, en begon dadelijk de bagage, die om haar heen stond, in orde te schikken. Hij nam den grooten, blaauwen zak op den schouder, de doos in de hand, en gaf haar raad omtrent het plaatsen der overige vijf stuks, ten minste voor zoo verre zij die niet zelve zou kunnen dragen. Eindelijk was alles klaar, en nu volgde de vraag: „Waarheen, mevrouw?”

„Naar Rozenheuvel, Zomerveldschen weg,” zeide jufvrouw Gammidge, reeds eenigzins opgebeurd bij het noemen van haar zoozeer gewenscht te huis. Het mannetje stond stil; „naar den Zomerveldschen weg! nu, dat is een goed eind ver, ginds voorbij de beestenmarkt; eerst onlangs heeft de streek dien naam gekregen, zij heette vroeger Stads-Vest.”

„Waarlijk!” zeide jufvrouw Gammidge bedremmeld; en er kwam in hare ziel eenige verandering op van den droom, dien zij zoo lang gekoesterd had; „ik hoop dat het niet digt bij de Stads-Vest gelegen is!”

„Wel, gedeeltelijk ligt het er bij, maar gedeeltelijk ook niet; welke straat moet gij hebben?” vroeg de man, die reeds verlangde zijnen last te kunnen neerzetten.

„Het is in het geheel geene straat; het is eene plaats, die Rozenheuvel genoemd wordt; ik veronderstel dat het een op zich zelf staand huisje is, of een van die kleine villa's, ik weet niet hoe veel er wel zijn, maar de mijne is de derde.”

„Ik hoorde nooit van die plaats,” zeide het mannetje, „maar ik denk dat wij het wel zullen vinden als wij maar voortgaan. Hier, geef mij uw katje mevrouw, ik kan het nog wel onder mijn arm houden.”

En zoo begonnen zij hunnen togt, terwijl het woord „Stads-Vest” steeds onheilsPELLEND in hare ooren weerklonk, en zij al meer en meer in de morsigste hoeken der stad schenen te komen; toch bleef zij nog hopen dat die haar eindelijk nog wel weer in de vrije natuur zouden voeren; want de zegen van een hoopvol gemoed begaf haar ook thans nog niet. Eindelijk toen het scheen dat zij geene armer, ellendiger of morsiger buurt konden vinden, stond het mannetje stil.

„Dit is nu de weg naar de Stads-Vest, dat is te zeggen de Zomerveldsche weg, zoo als de nieuwe naam luidt; maar waar zou nu Rozenheuvel te vinden zijn?” en met den zak nog steeds op den schouder, keek hij overal rond. „Daar staat een pas gebouwd huis, dat is het zeker,” zeide hij, en liep voort door de zoo weinig aanlokkelijke straat.

Eindelijk bleef hij stilstaan voor den winkel van een kaarsenmaker, een hoekhuisje, van waar drie verschillende straten te zien waren, allen even morsig en onaangenaam.

„Weet gij ook waar Rozenheuvel ligt?” vroeg hij, terwijl hij het hoofd binnen de deur stak, terwijl poesje, van onder zijn arm, een onderzoekenden blik op den winkelier sloeg, alsof het mandje haar zeer verveelde.

„Ik heb het eindelijk uitgevonden, mevrouw,” zeide hij, met vernieuwde vlugheid voortstappende, „wij zullen er nu weldra zijn;” terwijl het hart van mejufvrouw Gammidge bij iedere schrede haar meer in de schoenen zonk. — „Dezen hoek om, daar staat het, Rozenheuvel, dat is zekerheid genoeg; en nummer drie hebt gij gezegd.” — Rozenheuvel! eene rei kleine huisjes, waarvan de voorzijden in eene zeer nauwe straat uitkwamen, en die aan den achterkant het uitzigt hadden op pakhuizen! Aldus brak de zeepeel, en viel het luchtkasteel in duigen. Indien jufvrouw Gammidge zelve een huis had moeten verlueren, zoo zou zij trouw genoeg geweest zijn om alle gebreken daarvan te beschrijven, tot zelfs eene scheur in eene dakpan; als het haar ware opgedragen geworden om eene vriendin te helpen in het huren en meubeleeren van een huis, het zoeken naar eene geschikte dienstbode enz., zoo zou zij al hare krachten aan die taak hebben gewijd; hoe had zij dus kunnen vermoeden, dat de brief over Rozenheuvel zoo oneerlijk en de heer

Cramp zoo ontrouw was geweest! En toch, hoe ook teleurgesteld, t'huis, dat wil zeggen eene plaats waarvan zij de meesteres was, had zelfs nu nog iets begeerlijks voor haar. Zij betaalde het mannetje zoo ruim voor zijne moeite, dat hij, die van natuur beschaafde manieren had, er op aandrong om haar te helpen in het verplaatsen van eenige zaken, die den doortogt belemmerden, zoodat koffer, doos, pakjes en mandje eene behoorlijke plaats gevonden hadden.

Daar bestaat geen beeldhouwer noch vergulder, die gelijk te stellen is met tevredenheid. In eenen zeer korten tijd had het huis van Philadelphia eene geheele gedaanteverwisseling ondergaan, en bevatte alles wat zij meende noodig te hebben, en veel meer dan zij dacht waardig te zijn; en wat daarenboven nog beter was dan dit alles, zij vond zoo veel te doen onder hare arme bureu, dat zij herhaaldelijk tot zichzelf zeide: „dit was toch inderdaad de beste plaats, waar ik had kunnen komen.”

PLAATSBEKLEEDING.

Joh. 11: 50. En gij beden niet, dat het ons nut is, dat één mensch sterve voor het volk, en het geheele volk niet verloren ga.

Zekere stad in Kalabar, Ekrikok geheeten, werd veroordeeld verwoest te worden, tot straf voor hoog verraad. Door tusschenkomst van anderen werd echter toegestaan dat zij zich zou mogen lossen, gedeeltelijk door betaling van eene boete en gedeeltelijk door één leven, dat als zoenoffer voor allen vallen zou. Dit laatste zou een slaaf zijn, dien men voor dat doel kocht. De zending redetwistte hierover met het hoofd van een groot huisgezin; doch deze laatste verzekerde hem dat het onmogelijk was de zaak anders te vereffenen dan door eens menschen dood, want bij hen gold dezelfde wet als die van God, en hij vroeg mij nadrukkelijk (zeft de zending) of het beter ware dat alle inwoners van Ekrikok stierven, of wel dat een enkele slaaf voor allen stierf. Ik dacht aan de woorden van Kajafas, en over de waarde van het leven als plaatsbekleding en verzoening voor de zonde. Een arme slaaf, op de markt gekocht voor eenige honderde stukken kopergeld, verloor door zijn dood eene stad, voor welke vele duizenden stukken gouds niets zouden gebaat hebben.

T. M. L.

EEN GOED PREDIKER.

De trotsche Koning van Frankrijk, Lodewijk XIV, die vervolgde der ongelukkige Hervormden, hoorde op zekeren dag een vreemden geestelijke prediken, welke hem, die door de vleijsen zijner gewone hofpredikers geheel verwend was, op rondborstige wijze zijne gebreken onder het oog bragt. De koning betuigde hem na den afloop der godsdienstoefening: „Mijn vader, als ik alle anderen hoor prediken, ben ik tevreden over hunne redenen; maar als ik u hoor, ben ik ontevreden over mijzelf.”

Zoo deze indruk slechts blijvende bij hem was geweest, dan zoude er zoo veel onschuldig bloed niet zijn vergoten. — En wij, die week aan week zoo veel goeds hooren verkondigen, mogten wij die lessen ook beter ter harte nemen, en ontevreden over onszelve de bedehuizen verlaten, gezind om meer en beter de voetstappen te drukken van onzen Heer en Heiland Jezus Christus.

H. N. v. T.

ZONDAGSCHOOL-NIEUWS.

IERLAND. — Aan de Zondagschool-Vereeniging van Ierland zijn thans 895 scholen en 7621 onderwijzers verbonden. — De jongste jaarvergadering te Belfort gehouden was zeer belangrijk. Er waren in de voormiddag-vergadering duizend personen tegenwoordig, en 's avonds 1350 onderwijzers. Op twee avond-vergaderingen met kinderen waren telkens bijna 3000 kinderen tegenwoordig.

GRIEKENLAND. — In de hoofdstad heeft eene Vereeniging van gehuwde grieksche priesters besloten tot het oprigten van Zondagscholen, waarin arme kinderen godsdienst-onderris van de priesters zullen ontvangen.